

Мислитѣ се сблъскаха въ главата на Гугуто. Да убие този добъръ човѣкъ, съ ржцетѣ си да го убие! Ухъ, ухъ! Самъ иска да умре, за да не се радвали турцитѣ! Господи, спаси и сохрани!

— Бай Стефане, може би пѣкъ тази вечеръ пашата да размисли нѣщо и утре да не . . . — достраше го да се искаже.

— Познавамъ турцитѣ, Стефане. Такъва плячка тѣ нѣма ди изпустнатъ . . . Дай ми стомната. Пълна ли е? Ехъ, че ще е весело, когато влѣзатъ утре и ме намѣрятъ умрѣлъ . . .

И се разсмѣ. Отъ този смѣхъ коситѣ на Гугуто се изправиха, по гърба му полазиха трѣпки:

— Не се смѣй, не се смѣй! И не искамъ отъ мене . . .

— Слушай — заповѣда Караджата. Почувствува, че още е войвола, — дай стомната! Ти искашъ да станешъ хайдутинъ, а не чувашъ, какво ти казвамъ. Когато нѣкой хайдутинъ падне раненъ и нѣма надежда да се спаси, ние сами го убиваме. Такъва е хайдушката клетва. Сега и азъ съмъ раненъ и не мога да се спася. Дай стомната.

Гугуто пропѣлзѣ до тъмния жгълъ на стаята, кждето стоеше голѣма зелена стомна. По странитѣ му се спускаха сълзи, ржцетѣ му треперѣха, дѣхътъ му сѣкваше.